

Joxerra Garzia

♦ IDAZLEA

Bolonia: erditze gaitz baten gaitzak

INFORMAZIOAREN GIZARTEA esaten zitzaion oraindik orain; gero, komunikazioarena... Bizi dugun (bizi gaituen) gizarte modu honen funtsa behar bezala azaltzekotan, ordea, arretaren ekonomiaren gizartean bizi garela esan behar genuke. Garesti dago, bai horixe, jendearen arreta gurean, eta uneoro arreta gune berriak sortu eta eskaini behar dira.

Horregatik da zinema eta telebistako errerealizazioa gero eta zoroagoa, bizpahiru segundotik pasatuz gero jendeak arreta galtzen diolako kontakizunari; eta kazetaritzan ere beste hainbeste gertatzen da. Bolonia Unibertsitate Planak, esaterako, Marshall McLuhan *oteiza* kanadiarraren iragarpena betez, izan zuen bost minutuko bere ospe tarte; gaur egun apenas inork uste duen badela, pastari laguntzekoaz gain, beste boloniar saltsarik.

Boloniak, ordea, aurrera darrai, eta aurrean du, nik ezagutzen dudana esparruan behintzat, lehen erditze masiboa. Hots, egunotan emango zaie unibertsitate titulua duela lau urte unibertsitatean hasitako ikasleei.

Arreta eta ganora hain genero urriak ez balira, une egokia litzateke hau, duela lau urte abiatutakoaren lehen balantze bat egiteko. Ez dirudi, ordea, horretarako prest inor dagoenik, ez unibertsitatean ez kazetarien artean.

Duela urtebete pasatxo hartu nuen erretiroa, EHUn hemeretzi urtez irakasle jardun eta gero. Boloniakoa da ezagutu dudana hirugarren plana. Erretiroa hartzerantz bul-tzatu nauen arrazoi nagusietakoa ere izan da niretzat Bolonia: infernu bat, orain karrera amaitzeaz dauden ikasleei esker gaintitu ahal izan dudana.

Unibertsitatean lanean ari nintzela, Bolonia kritikatzeko neure buruaren alde ari nintzela interpreta zitekeen, eta horregatik ez diot orain arte gaiari heldu.

Joseba Larrañe

Orain, berriz, argi eta ozen esan dezaket: Boloniakoa, aukera galdua ez ezik, disparate latza izan da, eta da, hemen aplikatu den bezala.

Bere bulego ilunean kukututako funtzionario hitzen batek besterik erabaki ez badu, hezkuntzaren helburu nagusia ikasle jendea mundurako prestatzea da. Alde horretatik, abagune bikaina zen Bolonia, behingoz ikasketak eta gainerako guztiak hartzaile eta bezeroen interesen arabera antolatzen. Tamalez, aukera baliatu ordez unibertsitateko jauntxo-andretxoaren interesen arabera antolatu da dena. Unibertsitatearen gaitz zaharrak (formalismoa, korporatibismoa, feudalismoa, endogamia...) gaiztoago bihurtu ditu Boloniak.

Gaitz zaharrak gaiztotzea gaitz erdi litzateke, ordea. Izan ere, horrez gain gaitz berriak asmatu eta hedatu dira plan berriaren aitzakian. Besteak beste, irakats jarduna hutsaren hurrengo bihurtu digute. EHUn gora egin nahi duenak hobe du eskolak txukun ematen segundo bakar bat ez galtzea, nanogramorik ere ez gastatzea ikasleen beharretara egokitzen. Jakina, ikasleak liluratzea ez omen da irakasleen egitekoa... Ez: boloniar saltsa honetan, irakaslea eta irakaskuntza gaitz erdi bihurtu dira; irakaslea, berriz, gaitz eta erdi.

Erruki ditut ikasleen esker ona sekula dastatu ez duten irakasleak, baina aitortzen dut amorratu egiten naizela ustez ezkertiar, ustez abertzale eta ustez abertzale ezkertiar diren irakasle asko Boloniaren simaurrean aztarrika ikusita, urrezko ezkurra dutela amets.

Horra nire sentimendua deklaratu. Etorriko da, (ez) egon lasai, argudio eta arrazoibideen garaia. Eta zuei, Itziar, Josune, Janire, Lorea, He go i...

animo, bada-
kit-eta hala

ere primeran moldatuko zare-
tela munduan. ■

